

Τὸ Ἰταλικὸν μελοδράμα ἐξακολουθεῖ ἡ Κ. Μαρινάντζελη ἀπεσύρθη τοῦ Θεάτρου· μετὰ ἐπταήμερον διακοπὴν τῶν παραστάσεων τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς τεσσαρακοστῆς, ἡ Κ. Φινέτη παρέστησε τὴν *Somnambula* (somnambula)· ἀπορούμεν πῶς ἡ μελωδὸς αὕτη ἢ τοσοῦτον *trouperân* τὴν καρδίαν ἔγρουσα ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφέρει διὰ τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν τραῦμα θανατηφόρον κατὰ μελοδράματος τοῦ Θείου Βελίνη ἢ πρώτη μωνωδία κατεκερματίσθη, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη κακὴν κακῶς ἐξετελέσθησαν.

— Ἐλθωμεν ἤδη καὶ εἰς τὰ ἀφορώντα τὴν πολιτείαν μας· μικρὰ τροποποιήσεις τοῦ ὑπουργείου ἐγένετο καὶ ὁ Ρήγας Παλαμίδης γενόμενος Γεροσταθῆς παρητήθη τοῦ ὑπουργείου, ἀντικαταστάθεισ παρα τοῦ Κ. Ἀμβροσιάδου μέχρι τοῦδε Νομάρχου Ἀθηνῶν. Ὁ Κ. Ρήγας Παλαμίδης περὶ τὰ τέλη τῆς ὑπουργικῆς του ζωῆς ἐνήργησε πρῶτον αὐστηρᾶς δικαιοσύνης, τὴν ἐπικύρωσιν τῆς δημοτικῆς ἐκλογῆς Ἐρμουπόλεως, ἥτις πρὸ τόσου καιροῦ ἀνεβάλλετο χάριν ἐνὸς ὑπουργοῦ· ὑποψήφιοι διὰ τὴν θέσιν τοῦ Δημάρχου εἰσὶν οἱ Κ.Κ. Α. Δαμαλάς, Καλλέργης καὶ Κάπαρης, ἅπαντες ἄνδρες ἀνεξαρτήτου χαρακτῆρος καὶ εὐυπόληπτοι δημόται ἢ σύμπνοια τῆς ὑπερισχυσάσης μερίδος εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς ἦτον ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνετρίβησαν τὰ λοξοειδῆ σχέδια τῶν ἐναντίων. Πολὺς γίνεται λόγος εἰς τὴν πόλιν μας περὶ τοῦ Ῥώσσου Ἰπναυάρχου Κ. Καρηνιῶφ ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς ἱσταμένου εἶχε φθάσει εἰς Πειραιᾶ δι' ἐκτάκτου πολεμικοῦ Ῥωσικοῦ ἀτμοπλοίου ἢ αἰτία τῆς ἀφίξεώς του ἀγνοεῖται, τοῦτο δὲ μόνον εἶναι γνωστὸν ὅτι παρουσιάσθη εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἡμῶν, καὶ ἀκολούθως ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκρόπολιν.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ.

Πρὸς Ἰταλίδα μελωδόν.

MARIETA MARINANTZELH.

Ὡ Ἰταλὶς, μὲ καλλονὴν κ' ἐπώνυμον ἀγγέλων,
Ἐπιφανεῖσα ὡς ἀστὴρ ἠδὺς καὶ ἀνατέλλων

Εἰς τ' ἄστου τῆς Παλλάδος,

Σειρὴν, ἰδοὺ ἐμάγευσας διὰ τῆς καλλονῆς σου
Διὰ τῆς γλυκυτάτης σου καὶ λιγυρᾶς φωνῆς σου

Τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐψαλλον ἄλλοτε ἐδῶ Ἀμφίονες, Μουσαῖοι,
Ὀρφεῖς, Κορρίναι, κ' ὄπαδοι τοῦ Ἄρεως Τυρταῖοι

Κ' οἱ φθόγγοι οἱ γλυκεῖς των

Ὡς ν' ἀναπάλλον ἔναυλοι καὶ ἐνθεοὶ εἰσέτι,

Κι' ὁ Ἕλλην τὸν ψιθυρισμὸν τῆς αὔρας ὑποθέτει

Ὡς ἦχον τῆς φωνῆς των.

Τοῦ Ἑλικῶνος πάντοτε τὸν ἔτερψαν τὰ δῶρα
Κι' ὡς ἦτο πάλαι προσφιλέα, εἶν' ὁ αὐτὸς καὶ τώρα,
Ἄγνος υἱὸς τῆς Μούσης.

Καὶ διὰ τοῦτο, Ἰταλὶς, καὶ σοῦ μετ' εὐφροσύνης
ἤκουσεν ἤδη ὡς πτηνοῦ τῆς θεῖας Ἴπποκρήνης,
Ἦδυμελῶς λαλούσης.

Καὶ ὅταν εἰς τὸν φθόγγον σου ὁ ἔρωσ ὑποστένη,
Ὅταν αὐτὸς ἐκδίκησιν ἢ μένος τι ἐμφαίνη . . .

Ἢ ὅταν ἀπολείπη,

Εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἔκστασιν, ἢ ὅταν τὸν συντρίβῃ
Τοῦ ἄλγους τραῦμα σκληρόν τι, πῶς τότε πάντας
θλίβει.

Ἢ ὁμιλοῦσα λύπη . . .

Τὸ οὖς μας ὑπὸ τῆς φωνῆς ἐκεῖνης τεθελγμένον
Θέλει ν' ἀκούῃ πάντοτε, ὅταν κι' αὐτὸ ἀσθμαῖνον,

Τ' ἀγωνιῶν μας στήθος,

Συμπάλλει μετὰ τῶν παλμῶν τῆς μαγικῆς φωνῆς σου
Καὶ τὴν ψυχὴν ἀνάρπαστον κρατεῖ ἢ καλλονή σου.

Καὶ τὸ γλυκὺ σου ἦθος.

* * *

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ὁ διατημότερος καὶ μεγαλοφύστερος πολιτικὸς τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, καὶ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀυστρίας, πρίγκηψ Μετερνίχος, ἔχει ὡς γνωστὸν, ἕνα ὀφθαλμὸν πλειότερον τοῦ Ὀμήρου. Ἰδοὺ δὲ πῶς τοῦτο ἀνεκαλύφθη.

Ζωγράφος τις ἐν τοῖς μάλιστα δόκιμος, προσεκληθὴς νὰ ποιήσῃ εἰκόνα αὐτοῦ. Τὸν ἐκάθισε λοιπὸν κατάντικρον τοῦ ἡλίου εἰς τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου ὁ εἰς μὲν ὀφθαλμὸς τοῦ πρίγκηπος ἐταπεινώθη δακρύσας, ὁ ἕτερος ὁμοῦς ἔμεινεν ἀπαθῆς καὶ ἀτάραχος. Τοῦτο παρατηρήσας ὁ ζωγράφος ἐσκέφθη διὰ τοῦ ἐξῆς λογικωτάτου ὄντως ἐνθυμήματος.

Μεταξὺ πάντων τῶν ὄντων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, μόνος ὁ ἀετὸς δύναται νὰ ἀτενίσῃ τὸν ἥλιον. Ἀλλ' ὁ Κ. Πρίγκηψ δὲν εἶναι ἀετὸς. . . ἄρα λοιπόν. . .

Οἴκοθεν δ' ἐννοεῖται ἂν τὸν εὐφῶς τοῦτον συλλογισμὸν του διεκοίνωσεν εἰς ἄλλους ἢ ὄχι.

Οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, ἔλεγεν ὁ μέγας τῆς Ῥώμης ῥήτωρ Κικέρων πρὸς τὸν ἀδελφόν του πυγμαῖον μὲν ὄντα, μὴ καλυόμενον ὅμως ἐκ τούτου νὰ καυχᾶται ἐφ' ἠρωϊσμῶ, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι κρεμοῦν τὸ ξίφος εἰς τὸ πλευρὸν των, σὺ δ' ἐκρεμάσθης εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ξίφους.

Πολυτέλεια ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς προγενεστέροις ἡμῶν καὶ κυρίως παρ' Ὀθωμανοῖς τὸ διατρέφειν καὶ παρ' ἑαυτοῖς ἔχειν γελωτοποιούς. Τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος δὲν ἐξηρεῖτο Ὀθωμανὸς τις Σατράπης. Καὶ δὴ προσκαλεσάμενος ἐσπέραν τινὰ τὸν